

Имамъ жена работна,
Често кука метеше,
На трети день, на пети день,
На окулу метеше,
Стреть куки го береше,
Него ми го вадеше,
Да ми растѣтъ печурки,
Да ми месить печурници.
Кога дойде Велигденъ,
Со гла'а-та въ ношви-те,
Со подзе-те въ пепел-та,
Со уста-та въ бочва-та.
Кога дойде Велигденъ

Ми немаше кошуля.
И я си съ зачудиѣъ,
Та си поидоѣъ въ планина,
Набраѣъ колѣ гѣбро'и,
Набраѣъ прѣке смреко'и,
Та ѣ сплетоѣъ кошуля,
Ю променаѣъ жена-та,
Ю изва'иѣъ на оро.
'Сит' игра'е по клекумъ,
А моя-та по просумъ;
Колѣ-то ѣ дупе'е,
Прѣке-то ѣ плуске'е,
И краци-те водени.

275.

„Тинтано моме, Тинтано!
Аль си напрела вретено?“ —
„Напрела сумъ го, напрела
Мое-то ми го вretienце,

За три години предено,
Ама сумъ си го продала
На пуста шура ме'ана
За пусто вино цѣрвено.“

276.

Заборавихъ да съ жена.
Прела баба три вретена,
Съ чудомъ стое, да съ чуде
Да съ чуде що да 'и чине.
Однесла 'и на пазар-отъ,
Продала 'и по три пари
По три пари, деветъ пари.
Съ чудомъ стое що да 'и чине.
Купила си еденъ дедо,
Педа човѣкъ, лакотъ брада,
Па го зави въ цедилка-та,
Однеси го дури дома
Дури дома на оджак-отъ.
Навалила силенъ оганъ,
Па си пѣрсна пуста искра,
Испѣрли му брадичка-та.
Па свари му казанъ чорба,
Насѣркай го, наяди го,

Изнесе го на стретъ село
Во стретъ село да съ боре.
Никой нема да съ найме,
Со дедо-то да съ боре;
Наймело съ кусо петле,
Грабнало съ со дедо-то;
Ни той пада, ни той пада;
Отъ дедо-то кѣрви течать,
Отъ петле-то пердуѣъ лета.
А що бѣше кусо петле!
Искарай му десно окце,
Надвило му кусо петле.
Пакъ дедо-то сака борба.
Испаднала стара жала,
Грабнала съ со дедо-то,
Изгризало десно уше,
Па надвила на дедо-то.
Пакъ дедо-то сака борба.